

eningsfrihed, altså retten til at stå uden for en forening.

Der sker med det her lovforslag også noget, som ikke har relation til dommen, nemlig vedrørende de liberale erhverv. Der synes vi, at nu vi er i gang med at præcisere foreningsfrihedsloven, nu hvor den her debat er kommet op, at det er mest rigtigt, at alle parter, også folk, der ikke fungerer i et ansættelsesforhold, men som har været forpligtet til at melde sig ind i en forening for at udøve et liberalt erhverv, skal have lov til at kunne stå frit.

Der bliver i den forbindelse noget lovgivningsarbejde i forskellige ministerier, der skal udredes, også fordi det skal sikres, at borgernes og forbrugernes mulighed for at klage over den liberale erhvervsudøver stadig væk eksisterer helt på højde med, hvordan det er i dag, hvor der er foreninger, der administrerer et klageorgan.

KL 10.40

Vi synes, at det her lovforslag simpelt hen er en milepæl på vejen mod at få skabt et mere frit Danmark, og det er vi meget glade for.

Formanden:

Der er en kort bemærkning til ordføreren fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu hørte jeg med stor glæde, at hr. Jakob Axel Nielsen går ind for lønmodtagernes personlige frihed. Jeg kunne bare godt tænke mig at vide, om det er De Konservatives opfattelse, at lønmodtagerne faktisk *har* en personlig frihed i forholdet til deres arbejdsgiver. Er det ikke sådan, at arbejdsmarkedet er opbygget sådan, at det er arbejdsgiveren, der suverænt leder og fordeler arbejdet og bestemmer, hvem der er ansat, hvor mange der er ansat og på hvilke betingelser? Er det ikke sådan, at der er kraftige begrænsninger i lønmodtagernes frihed med den måde, arbejdsmarkedet er skruet sammen på?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg kan godt forstå ordene, som kommer ud af hr. Jørgen Arbo-Bæhrs mund i forbindelse med spørgsmålet, men jeg forstår egentlig ikke, hvilken sammenhæng de kommer i. Man kan jo på en måde sige: Jo, de har deres personlige frihed – det kan man sige på et meget akademisk plan. Men før, dengang der eksisterede eksklusivafta-

ler, er det min holdning, at de ikke havde deres personlige frihed i områder, hvor drømmejobbet stod og blinkede, eller hvor der var arbejdsløshed. Der er man naturligvis hurtigere til fals og vil sige: Jamen lad mig da så melde mig ind i en forening, der støtter noget, jeg dybest set ikke har sympati for. Så i det lys har man ikke sin personlige frihed.

Det er også det, som er en af præmisserne i Menneskerettighedsdomstolens dom, nemlig at man ikke kunne være sikker på, at man ikke støttede et politisk parti. Det kunne man ikke se på sin kontingentopkrævning. Den var ikke opdelt efter, om man kun støttede fagforeningen, eller om man også støttede noget, der gik videre til et bestemt politisk parti. Så derfor var en af præmisserne for dommen, at man ikke kunne være sikker på, at man ikke støttede noget, som man ikke solidariserede sig med. Det var en af præmisserne for, at Danmark blev dømt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu tror jeg ikke, at hr. Jakob Axel Nielsen rigtigt forstod, hvad det var, jeg sagde. Jeg siger ikke noget om, hvorvidt denne dom har noget at gøre med personlig frihed. Jeg siger bare, at på det danske arbejdsmarked har lønmodtagerne ikke en personlig frihed. Lad mig prøve at give et eksempel:

Hvis vi nu tager bryggeriarbejderne på Carlsberg – 200 mand – så har de ikke nogen som helst indflydelse på, om de mister deres arbejde. I en virksomhed, der har et overskud på 3,5 mia. kr., bestemmer virksomhedens ledelse suverænt, om disse 200 mennesker har et arbejde eller ej.

Er det en personlig frihed for disse bryggeriarbejdere? Det var bare det, jeg godt ville høre: Om det er sådan, at den personlige frihed rent faktisk er virkelighed, eller om den er ren fiktion.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg må indrømme, at jeg synes, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr er langt ude med det spørgsmål, for man har den personlige frihed til at sige: Ved du hvad, arbejdsgiver, jeg vil ikke være her mere, jeg siger op. Men arbejdsgiveren har også sin ret til at lede og fordele arbejdet og sin ret til at vælge at lægge en produktion i Fredericia i stedet for i København. Det har ikke noget med den personlige frihed at gøre.